

ת"פ 24230/06/15 - מדינת ישראל נגד אנס הרש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 24230-06-15 מדינת ישראל נ' הרש(עציר) 18 נובמבר 2015

בפני
בעניין: כב' השופטת חגית מאק-קלמנוביץ, ס. נשיא
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אנס הרש (עציר)

הנאשם

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בכתב אישום המייחס לו עבירות של הכנת עבירה בחומרים מסוכנים, החזקת סכין ושהיה בישראל שלא כדין. על פי עובדות כתב האישום הנאשם נכנס לשטח מדינת ישראל לאחר שגמלה בליבו החלטה לבצע פיגוע דקירה נגד יהודים בשכונת גבעת שאול בירושלים. הנאשם נכנס לשטח ישראל על ידי טיפוס על גדר ההפרדה, כשהוא נושא על גבו תיק ובו סכין קצבים באורך 29 ס"מ, סכין מטבח באורך 23 ס"מ ושלושה מברגים, והטמין את התיק במקום מסתור בסמם לשער שכם. ביום 7.6.15, בסמוך לשעה 16:00, הגיע הנאשם לשער הכותנה בכניסה להר הבית, לאחר שביצע מספר הכנות להיות "שהיד", ביניהן קריאת פסוקים מיוחדים. הנאשם לא הורשה להיכנס להר הבית מאחר שלא היו בידו אישורים מתאימים. הוא ניסה להיכנס דרך שער הברזל אך סורב גם שם. הנאשם סיפר לשוטרים במקום כי תכן להיכנס להר הבית על מנת להתפלל לפני שהוא הופך לשהיד ומבצע פיגוע דקירה. השוטרים עצרו את הנאשם, והוא הוביל אותם לשער שכם וחשף בפניהם את התיק שהטמין.

טענות הצדדים

ב"כ הנאשם הגדירה את הנאשם כמי שמצוי ב"מצב נפשי בעייתי, אף כי אינו מגיע עד כדי חוסר אחריות בפלילים לפי קביעת הפסיכיאטר המחוזי. מדברי הסניגורית במספר דיונים שהתקיימו ניתן להסיק כי הנאשם עבר אבחון או בדיקה של מצבו הנפשי, אולם לא הועלתה בפני בקשה להפנות את הנאשם לבדיקה פסיכיאטרית, ולא הוצגה חוות דעת כלשהי. עם זאת, גם ב"כ המאשימה לא חלקה, למעשה, על קיומם של קשיים נפשיים כלשהם, שכן בטיעוניה לעונש ובפסיקה שעליה הסתמכה הפנתה לפסקי דין הדנים במצב של מחלת נפש שאינה מגיעה כדי העדר כשירות נפשית.

ב"כ המאשימה טענה כי מעשיו העקביים של הנאשם מצביעים על נחישות של הנאשם לבצע את זממו ולפגוע באזרחי ישראל. לדבריה הנקודה היחידה שניתן לזקוף לזכות הנאשם היא העובדה שהתוודה בפני השומרים בהר הבית על כוונתו להפוך לשהיד, ואין לייחס לכך משקל רב שכן הדבר נבע מחוסר מזל של הנאשם אשר נבדק בכניסה להר הבית.

התובעת הפנתה למספר פסקי דין שנסיבותיהם אינן זהות אך ניתן ללמוד מהם לענייננו:

בת"פ 3373/03 בבית משפט השלום בירושלים, מדינת ישראל נגד טאלב נואורה, הנאשם נעצר כשהוא מצוייד בסכין מאולתרת והתוודה מיד בפני השוטר שבכוונתו לדקור ולהרוג יהודים. הנאשם הודה והורשע בשלוש עבירות של החזקת סכין וכניסה בלתי חוקית לישראל. לאחר שמיעת ראיות במסגרת טיעונים לעונש נקבע כי מטרת הכניסה לישראל היתה לדקור יהודי. גם במקרה זה לקה הנאשם במחלת נפש אך היה כשיר לעמוד לדין. הנאשם נדון לשלושים ושישה חודשי מאסר ולמאסר על תנאי. על פסק הדין הוגש ערעור - ע"פ 8344/04 בבית המשפט המחוזי בירושלים, טאלב נואורה נגד מדינת ישראל. בערעור נפסק כי לא ניתן היה לקבוע ממצאים בדבר נסיבות העבירה במסגרת הטיעונים לעונש, ועל כן הופחת עונשו של הנאשם לעשרים חודשי מאסר בפועל. ברע"פ 9718/04, מדינת ישראל נגד טאלב נואורה, התמקד הדיון בשאלה של הבאת הראיות במסגרת פרשת העונש, ובית המשפט העליון הכריע בה ברוב דעות. עם זאת הוסכם על כל שופטי המותב כי העונש של עשרים חודשי מאסר היה עונש מקל, אולם מאחר שהנאשם סיים את ריצוי עונשו, נמנע בית המשפט מלהחמיר את העונש. מפרשה זו על כל גלגוליה עולה כי העונש שהוטל על הנאשם, שלושים ושישה חודשי מאסר בפועל בגין שלושה אירועים של החזקת סכין וכניסה לישראל שלא כחוק במטרה לדקור יהודי ולגרום למותו, הוא עונש הולם לגופו של עניין.

בנוסף הפנתה ב"כ המאשימה לע"פ 1456/07, ע"פ 1878/07, פלוגי נגד מדינת ישראל, ע"פ 7515/08, מדינת ישראל נגד עכרמה גורין. המאשימה טענה למתחם ענישה הנע בין 24-42 חודשי מאסר בפועל, כאשר עונשו של הנאשם שאין לו עבר פלילי יהיה בחלק התחתון של המתחם.

ב"כ הנאשם טענה כי האירועים סביב מסגר הר הבית בחודשים האחרונים מושכים למקום אנשים מעורערים בנפשם, והנאשם ביניהם. היא ציינה כי לא ברור שבלבו של הנאשם גמלה ההחלטה לרצוח יהודי, והנאשם אף לא הואשם בעבירה של ניסיון לרצח אלא בעבירות שאינן מן החמורות ביותר. עוד הוסיפה כי אלמלא היה הנאשם מכריז על כך, אף אחד לא יכול היה לדעת על כוונותיו, וכי הנאשם הוא שהוביל את השוטרים אל התיק שהסתיר. לטענת הסניגורית עיקר ההרתעה מושגת בכך שהנאשם הועמד לדין ונדון למאסר, ואין צורך להאריך את תקופת המאסר מעבר לנדרש.

ב"כ הנאשם העלתה טענה נוספת, לפיה הנאשם לא ביקש להרוג יהודי אלא לדקור יהודי, על מנת לגרום לכך שאדם אחר יהרוג אותו ובכך לעקוף את האיסור הדתי על התאבדות. לטענתה אלמנט ההרתעה אינו קיים בעבירות כאלה, שכן המבצעים אותן מחפשים את מותם.

היא הפנתה לפסיקה שבה הוטלו עונשי מאסר לתקופות לא ארוכות על עבירות דומות: בת"פ 1227/00 בבית המשפט המחוזי בירושלים, מדינת ישראל נגד מאהר שחבאדה, הורשעו הנאשמים בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, הכנת עבירה בחומרים מסוכנים וניסיון להצתה ונדונו לעשרה חודשי מאסר בפועל ומאסר על תנאי. בת"פ 8220/05 בבית המשפט המחוזי בבאר שבע, מדינת ישראל נגד דנינו ישעי ואח', הורשעו הנאשמים בהחזקת סכין והכנת עבירה בחומרים מסוכנים. הם הורשעו ונדונו לשל"צ ומאסר על תנאי בלבד. בת"פ 40259/08 בבית המשפט המחוזי בתל אביב, מדינת ישראל נגד מחמוד חרבוס ואח', הורשעו הנאשמים בעבירות שונות בנשק וקשירת קשר לביצוע פשע, ונדונו למאסר לתקופות שבין אחד עשר לבין שלושה עשר חודשי מאסר. הסניגורית ביקשה להטיל על הנאשם עונש מתאים.

מתחם העונש ההולם

העבירות בהן הורשע הנאשם נועדו להגן על הערך הבסיסי והמובן מאליו של שלומם ובריאותם של בני אדם, ואין צורך להכביר מילים על חשיבותן והחומרה שבעבירה עליהן.

פסקי הדין שהציגו שני הצדדים מצביעים על פערים ניכרים ברמת הענישה, כאשר בצד המקל עומדות תקופות מאסר של מספר חודשים עד שנה, ומהצד המחמיר תקופות של מספר קטן של שנות מאסר. כל פסקי הדין המקלים שהציגה ב"כ הנאשם הם ישנים יחסית, האחרון ביניהם משנת 2008. אני סבורה שאין זה מקרה, שכן רמת הענישה בשנים האחרונות בעבירות אלימות, הן על רקע פלילי והן על רקע לאומני, גבוהה משהיתה בעבר. עובדה זו משתקפת בפסקי הדין המחמירים יותר אליהם הפנתה המאשימה. הטלת עונש מאסר קצר למשך מספר חודשים על מעשים חמורים כגון אלה המיוחסים לנאשם אינה מתיישבת עם חומרת העבירות ועם הסכנה הרבה הנשקפת מהן לציבור. בית המשפט השמיע קולו וקבע לא פעם כי נדרשת ענישה מרתיעה נגד מי שנותנים ידיהם לפעולות טרור המכוונות "לפגוע בחיילים או באזרחים תמימים עוברי דרך כשלהט אידיאולוגי מקנן בליבם והרג או פגיעה מתוכננים הם מטרתם, ולהציב רף ענישה ברור שימשמש כגורם מרתיע..." (ע"פ 1456/07, פלוני נגד מדינת ישראל; ע"פ 10680/04, מדינת ישראל נגד כנעאנה). עונש של מספר קטן של חודשי מאסר חוטא למטרה זו.

לאור האמור אני מקבלת את מתחם הענישה שהמאשימה טענה לו, ומעמידה את המתחם בין עשרים וארבעה לבין ארבעים ושניים חודשי מאסר בפועל.

העונש הראוי במקרה זה

כאמור, אין מחלוקת במקרה זה על כך שהנאשם לוקה במחלת נפש אשר עמדה ככל הנראה ברקע למעשיו. גם מהתנהגותו של הנאשם ומהעובדה שהודיע על כוונותיו לאנשי חוק מבלי שנדרש או התבקש לכך ניתן ללמוד על מצבו. מצב רפואי, כולל מצב נפשי, הוא נסיבה מקלה שיש להתחשב בה בגזירת עונשו של נאשם. מאידך גיסא, מצבו הנפשי של הנאשם אינו מפחית את המסוכנות הנשקפת ממנו, ויתכן שההפך מכך, כפי שמעידים מעשיו. ככל שמדובר בעבירה חמורה יותר, קטנה האפשרות להקל בעונשו של הנאשם בשל נסיבות אישיות קשות.

לנאשם אין כלל הרשעות קודמות. הוא פנה מיוזמתו לשוטרים והתוודה על כוונותיו, ואף הוביל אותם לתיק שבו הסכינים.

לאור כל אלו אני סבורה שהעונש הראוי במקרה זה מצוי ברף התחתון של מתחם הענישה.

על כן אני דנה את הנאשם לעונשים אלו:

1. מאסר בפועל למשך שנתיים מיום מעצרו של הנאשם.
2. מאסר על תנאי לשלושה חודשים למשך שלוש שנים על עבירות של החזקת סכין, הכנת עבירה בחומרים מסוכנים ועל כל עבירה בנשק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום.

ניתן היום, ו' כסלו תשע"ו, 18 נובמבר 2015, בנוכחות הצדדים.